

moeder en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Nellie Toonen Dekkers (54) is moeder van Jessica (31), Sandy (29) en Karin (28) en oma van vijf kleinkinderen

“Klaarstaan voor anderen, voor mijn kinderen en kleinkinderen, het zit gewoon in me. Ik doe het met liefde. Dat deed ik vroeger al. Tot de kinderen twaalf waren, had ik ook twee oppaskinderen uit het dorp. Ik had alle tijd om voor ze te zorgen. Ik werkte dan wel voor het bedrijf van mijn man, maar dat was een zaak aan huis. Ik hoefde de deur niet uit. Ik geniet van kinderen, van wat ze kunnen en wat ze leren. Het mooiste vind ik het om ze in hun wezen te laten, ze de dingen zelf te laten ontdekken. Om ze te helpen als dat nodig is en gewoon bij ze te zijn. Van mijn kleinkinderen geniet ik bewuster dan destijds van mijn dochters. Ik heb niet 24 uur per dag de zorg en dat maakt het anders. Huishoudelijk werk komt wel weer als ze de deur uit zijn. Het deed me zeer dat Fleur, Sandy's oudste dochter, een huilbaby was. Ik wilde Fleur en Sandy allebei troosten, maar dat had geen zin. Ze huilde, en hield daar heel lang niet mee op. Tot er een oorzaak bleek te zijn. Sandy had het zwaar, ze was gebroken door het gehuil van Fleur. We spraken daar niet echt over, ik wilde haar niet verder de put in praten. Ik hielp haar door regelmatig op Fleur te passen. Dan kon Sandy even uitrusten. Het is niet fijn om een huilende baby in huis te hebben, maar omdat ik wist dat ik Sandy ermee hielp, ging het wel. Twee jaar later, drie weken na de geboorte van Merel, haar tweede dochter, kreeg Sandy alvleesklierontsteking. Ik dacht dat ze er wel met een paar weken weer bovenop zou zijn. Ik heb het zelf ook gehad en was daarvan redelijk snel hersteld. Sandy was er ernstiger aan toe, vermoedelijk omdat het al in haar zwangerschap was ontstaan. Haar lichaam was goed van slag. De borstvoeding was in één klap voorbij en van de eerste dagen in het ziekenhuis kan ze zich niets meer herinneren. Ik schrok toen ik haar in het ziekenhuis doodziek aan allerlei apparaten zag liggen.

Lees verder op pagina 28>

‘Mijn moeder kende mijn dochter beter dan ik’

Sandy Cobussen (29) is moeder van Fleur (4) en Merel (2)

“Als ik mijn moeder niet had gevraagd om op mijn kinderen te passen, dan zou ze dat maar vreemd hebben gevonden. Het sprak voor zich dat ze dat ging doen. Ze had vroeger al oppaskinderen en paste ook op mijn neefje en nichtje. Dat ze Fleur en Merel vanwege mijn onregelmatige diensten als verpleegkundige soms vijf dagen achter elkaar heeft, is voor haar geen probleem. Vroeger was ze erg van de rust en de regelmaat. Mijn zussen en ik gingen elke dag op tijd naar bed, mochten op zaterdagavond met een bakje chips op schoot naar Kinderen voor Kinderen kijken, om op zondag op familiebezoek te gaan. Ook voor haar huishoudelijk werk had ze vaste dagen. Sinds ze kleinkinderen heeft, heeft ze die regelmaat laten varen. Als ik een keer spontaan bel of ze meegaat naar een pretpark, kost het mijn moeder geen enkele moeite om de boel de boel te laten.

Het is niet dat ze zichzelf wegcijfert, al probeer ik haar wel te beschermen. Als ze een week heeft opgepast en mijn man Richard en ik willen een keer in het weekend weg, dan vraag ik mijn moeder bewust niet. Omdat ik weet dat ze meteen ‘ja’ zou zeggen, ook als ze het al druk genoeg heeft gehad. Ze heeft ook opgepast toen Fleur een huilbaby was. Drie maanden duurde het voordat we wisten waarom Fleur zo hilde. Ze had het KISS-syndroom, een beklemming van de nekwevels. Ze was er bij de bevalling hardhandig uitgetrokken. Dat was nodig geweest omdat haar harttonen wegvielen. Ik bleef langer weg van mijn werk, ik kon het allemaal niet meer aan door de gebroken nachten. Twee jaar later beviel ik van Merel. Tijdens de zwangerschap had ik steken in mijn buik gehad. Later bleken dat galstenen te zijn geweest. Een paar weken na de bevalling werd ik vanwege een alvleesklierontsteking opgenomen. Mijn bloedwaardes waren torenhoog en ik had veel pijn. Vijf dagen heb ik alleen maar geslapen.

Mijn moeder deed alles, samen met mijn jongste zus. Ze zorgden voor de kinderen als Richard werkte en kookten voor ze. Mijn moeder deed ook de was. Niets was haar te veel. Uiteindelijk kende zij Merel beter dan ik. Zij had haar continu, ik hooguit twee uur op een dag. Ik word nog verdrietig als ik daaraan terugdenk. Ik was te ziek om voor Merel te zorgen. Zodra ik me beter voelde en dat besepte, lag ik vaak te huilen. Omdat ik net moeder was geworden en

Lees verder op pagina 28>

‘Dag en nacht zorgde ik voor mijn (klein)kinderen. Het werd me nooit teveel’

Nellie >

Drie weken lag ze daar en Merel was nog zo klein. Het liep allemaal niet zoals het lopen moest: ze was net bevallen, maar kon niet voor haar kind zorgen. Automatisch nam ik de zorg voor Merel op me, op de dagen dat mijn schoonzoon Richard werkte. Dat was niet niks, Merel was nog zo klein. Het hielp dat ze zo'n makkelijk kind was, daardoor was het goed vol te houden.

Ik had een heel dubbel gevoel. Ik vond het mooi dat ik mijn kleindochter heel intensief meemaakte. Maar ik maakte me veel zorgen om Sandy. Om ervoor te zorgen dat ze haar baby regelmatig even kon vasthouden, ging ik elke dag met Merel naar het ziekenhuis. Zeven weken later waren de rollen omgedraaid. Sandy was opgeknapt en Merel belandde in het ziekenhuis. Ze had reflux van de blaas, haar urine liep terug naar de nieren. Sandy bleef bij haar en ik zorgde voor Fleur. In diezelfde periode werd Jessica, mijn andere dochter, opgenomen met zwangerschapsvergiftiging. Haar zoontje Stan kwam veel te vroeg ter wereld. Ook voor haar wilde ik er zijn. Dag en nacht was ik met mijn kinderen en kleinkinderen bezig. Ik schoof mezelf opzij. Het werd me niet te veel, zo steek ik gewoon in elkaar. 'Er zijn altijd ergere dingen,' denk ik steeds. Ook al wisten we toen niet of Stan het zou overleven. Gelukkig is hij nu een gezonde peuter. We zijn een echt hecht gezin. Toen Sandy nog alleen op zichzelf woonde, kwam ze op haar vrije dagen tussen de middag altijd een boterhammetje eten. En dat doet ze nu nog steeds. Ik vind het fijn om haar elke dag even te zien en de kinderen te knuffelen. Door wat we samen hebben meegemaakt, zijn die momenten nog specialer geworden."

Sandy >

mijn kind niet bij me had. Het werd uiteindelijk een heftig jaar. De avond voordat we mijn verjaardag en die van Fleur zouden vieren, werd Merel met een nierbekkenontsteking in het ziekenhuis opgenomen. Bijna een week verbleef ik met haar in het ziekenhuis en weer zorgde mijn moeder voor ons gezin. Ze hield de boel draaiende. Ik weet niet hoe ik het zonder haar had gered.

Haar energie lijkt oneindig, dat is altijd zo geweest. Toen ze vier jaar geleden zelf in het ziekenhuis belandde, vroeg ze aan mijn vader of hij de administratie voor haar wilde meenemen, zodat ze vanuit haar bed de rekeningen kon betalen. Ze was in tranen, ze vond het niks om niets te kunnen doen. Zelf zal ze niet snel om hulp vragen, dat zit in haar karakter, zo is ze opgevoed. Mijn oma was net zo. Ik bied haar daarom nooit mijn hulp aan, maar help haar gewoon. Anders zegt ze toch 'nee'. Zo was ik vroeger ook, ik vroeg ook geen hulp toen Fleur zoveel huilde. Dat zou ik nu wel doen. Na alles wat ik heb meegemaakt, weet ik hoe prettig het is om hulp te krijgen. De kinderen hebben het ontzettend naar hun zin bij hun oma. Ze heeft nog net als vroeger haar regels en vindt het belangrijk om Fleur en Merel, net als wij, waarden en normen bij te brengen. Toch is ze vooral een oma van 'hier een snoepje, hier een ijsje', een oma met veel speelgoed, bij wie bijna alles kan. Zelfs als ik vrij ben, vraagt Fleur of ze naar haar oma mag. Ik vind dat heel bijzonder."

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar lezers@tijdschrifttook.nl.